

PREMIS PRIMER CICLE D' ESO

POESIA

PRIMER PREMI DE POESIA

LAURA MENÉNDEZ (2n)

LOS LIBROS

**Los libros,
tus mejores amigos.
Los que te hacen llorar
o quizás olvidar.**

**Una tarde de invierno,
calentito en tu hogar,
es el mejor sitio
donde puedes empezar.**

**Primero viene el título
y luego los capítulos
en que una historia leerás
que nunca olvidarás.**

**El peor momento
es el último capítulo,
donde el final se acerca
y tú no quieres terminar.**

PREMIS SEGON CICLE D' ESO

POESIA

PRIMER PREMI DE POESIA

MÓNICA GARCÍA (4tA)

HE VISTO

**He visto al aire gritar
y furioso nos avisa
de una gran tempestad.
A las nubes reúne
y las hace llorar.
Pero luego viene la calma
¡y las nubes se van!**

**He visto al aire gritar
y furioso nos avisa
de una gran tempestad.
A las nubes reúne
y se ha visto al sol asomar:
vuelven a llorar
pero él las hizo parar.**

**He visto al sol brillar
y alegre nos avisa
de una gran tranquilidad.
A las nubes reúne
y las hace marchar
para que caiga pronto la noche
y podamos contemplar
la luz de la oscuridad.**

**He visto a la luna iluminar
y con dulzura nos avisa
que esta noche durmamos
en paz.**

SEGON PREMI DE POESIA

MELANIE BARÓ (4t B)

LA SEVA MIRADA TRANSMET

La seva mirada transmet,
el que la seva boca no pot dir,
els seus ulls transmeten sentiments,
però els seus llavis callen en aquests moments.

La sinceritat porta per bandera,
i un somriure dibuixat al cor,
sempre té una paraula amable,
que amb vergonya et diu poc a poc.

La seva cara recorda els àngels
i el seu cos et convida a somiar,
ell té aquella cosa
que els homes porten anys buscant.

No puc parar d'imaginar-me'l
en llevar-me i en anar-me'n al llit,
el somio sempre que dormo,
però de dia no el puc tenir.

No sé quant temps hauré d'esperar-me,
l'esperaré si vol venir,
és la llum que il·lumina,
el meu viatge sense destí.

PROSA

PRIMER PREMI DE PROSA

ANNA ESPAR (3r)

Diari d'un investigador

Dia tres de març

Em dic Andrew Suay. Vaig néixer el dia 27 de setembre de 1971. Escric aquest diari com a memòria de la meva actual investigació. La meva intenció és que donada la seva importància passi a formar part de la història, no només de la física, sinó també de la humanitat ja que, si aconseguixo tenir èxit, canviaré antigues bases on se sosté la nostra visió del món físic. Sóc conscient que el meu llenguatge no és el més literari, sóc home de ciències, de fórmules, de càlculs. Sóc amant de les bones lletres, però lamento no ser capaç d'entendre-les ni emprar-les com si de nombres es tractessin. L'única aspiració que tinc és poder transmetre el coneixement que aviat assoliré

Dia deu de març

Porto ja tres nits sense dormir. Visc a base de cafè. Ja fa gairebé cinc anys que treballo en aquesta investigació. Vaig decidir fer-la tot sol, sense ajudants i sense consultar els diferents especialistes, cosa que ha contribuït en gran mesura a la lentitud de tota la recerca. El motiu ha estat que vull evitar qualsevol filtració del projecte en què treballo.

Dia vuit d'abril

Les meves primeres teories han resultat ser errònies, totes les proves han donat resultats negatius o contradictoris, hauré de replantejar el treball de les últimes setmanes.

Dia dos de maig

He estat malalt, amb molta febre, cosa que m'ha impedit avançar el que jo hagués desitjat. Encara estic replantejant-me les hipòtesis inicials, repassant els càlculs... He trobat que hi ha factors que no puc controlar amb els mitjans que dispo actualment. Necessito aconseguir-ne més i millors, però veig impossible demanar una subvenció, donat el caràcter secret del meu treball.

Dia tres de juny

Sóc conscient que aquesta anotació no entra en el camp científic, però no puc deixar d'escriure-la. Em sento vigilant. El dia 27 del mes passat vaig anar a fer un volt i vaig veure un home d'aspecte anglès que em va seguir durant tres carrers; quan es va adonar que l'havia vist, va entrar al Metro. Aquest matí l'he tornat a

veure: anava acompanyat. Eren unes quatre o cinc persones. Portaven auriculars, feien veure que eren i-pods: però estic segur que eren ràdios que els permetien comunicar les meves activitats. També han posat un cotxe davant de casa meva i, segurament, m'han intervingut el telèfon.

Dia cinc de juny

No han parat de vigilar-me. Volen el meu treball. Saben que no trigaré gaire a trobar una resposta, però no deixaré que me la prenguin; he decidit inventar una escriptura nova que només jo coneixeré, i així no me la podran robar.

Dia vint-i-vuit de juny

Ja he completat el nou codi. He decidit cremar totes les anotacions que tinc, tret d'aquest diari. Ho tinc tot dins del meu cap i si intenten treure'm la informació, no la podran entendre.

Dia catorze de juliol

He aconseguit solucionar el tema econòmic. He venut la casa que vaig heretar dels meus pares. Pel que fa a la part científica, he trobat que els resultats Br i S4A semblen estar relacionats per la següent equació:

$(Br)^n / (c.At) = ua. S4A$. Això explica perquè els resultats de les proves anteriors quedaven afectats en canviar un factor que, aparentment, no hi tenia cap relació.

Dia vint-i-quatre de juliol

Torno a pensar en els meus vigilants. Em pregunto que hi ha darrere seu, qui mana, qui ha pogut assabentar-se del que estic fent. No ho he comentat amb ningú. Els materials els he aconseguit de llocs diferents. Potser ja em vigilaven fins i tot abans de començar, però per què.

Una altra qüestió que em preocupa és conèixer quina pot ser la seva finalitat.

Potser volen atribuir-se el mèrit del meu treball. O volen que mai no surti a la llum o el consideren perillós; els canvis no agraden a la gent, les noves idees acostumen a ser rebudes amb por. A l'antiguitat van torturar i matar aquells que pensaven de manera diferent.

Dia onze d'agost

No n'estic segur si aquesta és la data exacta, perquè fa dues setmanes que no surto de casa. Sempre hi ha algú vigilant-me; no són sempre els mateixos, canvien, pensen que no me n'adono, però sóc més llest que ells.

Dia trenta d'agost

Han entrat a casa meva. Han aprofitat el moment en què havia sortit a comprar, l'han regirat tota i l'han tornat a endreçar tal com era, però a mi no m'enganyen. He fet bé de cremar totes les meves anotacions. Només queda aquest diari que sempre porto al damunt.

Dia setze de setembre

Ja falta poc, estic a punt de demostrar les meves teories i canviaré el rumb del món. Però això també significa que em queda poc temps, haig de fer alguna cosa o perdré tot el que m'ha costat tant, i potser encara més.

Dia tres d'octubre

He obert la bústia per primera vegada en mesos. Hi havia cartes dels meus amics i familiars preguntant-me què em passava, perquè feia molt de temps que no sabien res de mi. M'havia oblidat d'avisar que havia tallat el telèfon. A les nits sonava i penjaven quan el despenjava. També he decidit no tornar obrir la bústia, perquè en llegir una carta del meu germà he observat que la lletra era la mateixa de sempre, però alguna cosa era diferent. Ara feia les hacs d'una altra manera. Estic segur que han falsificat la seva lletra, perquè, a més a més, a la carta em preguntava a què em dedicava ara. No deixaré que m'enredin d'aquesta manera.

Dia set de novembre

M'he adonat que aquest diari s'ha apartat del seu propòsit inicial, però de totes formes continuaré fent-lo; en aquests mesos ha estat el més semblant a un amic, és l'únic amb qui parlo.

Dia dos de desembre

Ho tinc tot previst per a la meva fugida. Cremaré la casa i vindran la policia i els bombers; jo aprofitaré la confusió per marxar lluny, a una altra ciutat, no, millor a un altre país on publicaré els meus resultats. La física i la química actual afirmen que l'energia no es pot destruir, ni crear, només transformar. Jo els demostraré que estan equivocats. Ja tinc els resultats que demostren la veracitat de les meves paraules, però també vull trobar l'explicació d'aquest fet, crear lleis en les quals es basin els estudis en un futur. Arribaré a l'altura d'Einstein, de Newton...

M'he desmaiat dos cops. Porto tres dies sense menjar res, no vull sortir, no ara, em queda un últim experiment; si el resultat és positiu per fi hauré acabat, posaré en marxa el pla i aquest malson s'haurà acabat. Serà difícil, he d'actuar amb rapidesa.

Pacient SAFR 0 7109027 00 6.

El pacient té cremades de segon i tercer grau al setanta per cent del seu cos, però es manté estable i evoluciona favorablement. Manifesta signes de patir una paranoia bastant aguda. La nostra recomanació és el seu internament en una residència psiquiàtrica sota un règim de control constant. Els escrits adjunts van ser trobats en una butxaca de l'americana del pacient i avalen el nostre dictamen.

*Doctor Manel Alemany
Psiquiatre de l'Hospital del Mar*

PREMIS BATXILLERAT

POESIA

PRIMER PREMI DE POESIA

SHAWNÉE JOHNSON VIRGILI (B2 B)

FAREWELL

Escalofríos, erróneas mayúsculas, duendes saliendo del armario...

La melodía comienza su juego, acaricia mi oído y grita sus notas más altas.

**Formaciones extrañas, quebradores de cuerpo que se destruyen en el suelo,
se fusionan, unen articulaciones, sentimientos y expresiones.**

**Confunden, quieren confundir, buscan la personificación pero no quieren ser
encontradas.**

Las trompetas suenan y los violines me hacen mirar al horizonte.

**Acaricio la pluma de mi musa y me mente ya se encuentra por completo en su
bosque,**

en sus formaciones perdidas, en los cabellos de las hadas que me inspiran.

En su cúpula, apogeo, sigo escribiendo ...

Mirando la nada y el todo. Ojos que ven todo, que no ven nada.

Los cierro, levanto las alas y me lanzo al vacío de la naturaleza.

Planeo, lucho contra el aire, el polen.

Las hijas de la madre naturaleza me susurran en las mejillas que estoy viva:

“Has de perder las plumas en tu viaje para que sepas por dónde anduviste”.

SEGON PREMI DE POESIA (EX AEQUO)

TONI GRAU (B1 A)

MAR ENLLÀ

**Ajaguda sobre l'arena:
la donzella tirana de la mar
qui arrossega la cadena
del seu tarannà vulgar.**

**Oh! Tan joiosa és l'escena...
Roig, verd, groc, blau clar,
sota el cant de la sirena,
dins una brisa a l'atzar.**

**- ¿ Qui voldrà fer-me a mi presa
si del mar no em puc lliurar ?
¿ Qui voldrà de mi saber-ne
si ningú em podrà estimar ?**

**- Ai! No pateixis, princesa,
i no t'oblidis de somniar,
que és la teva senzillesa
la que el cor em fa vibrar.**

SEGON PREMI DE POESIA (EX AEQUO)

RAQUEL IBÁÑEZ (B1 B)

SUEÑOS RASGADOS

**Mírame, haces que se ilumine el sol
como mariposas libres.**

**Mi recuerdo te viste con un traje de lluvia
mojada sobre tus párpados hundidos de ironía.
En mis sueños te siento, respiro tu aliento frío,
congelado por mentiras sucias,
esperando un corazón arrepentido,
cansado de contar falsedades.**

**En las tardes de luna llena
donde descubre sus palabras caminando
sobre espinas de fuego,
su sonrisa gris invade mi mirada rota.
Se acabaron los dulces besos al atardecer,
cálidas sonrisas de placer,
y se convirtió en lava negra
sobre mis mejillas.**

PROSA

PRIMER PREMI DE PROSA

EULÀLIA SANTILARI (B1 B)

EN BLANC

En blanc. Un trist i pàl·lid foli en blanc és el que trobes just abans de començar a escriure. Res més. Sols tu. Tu i aquell tros de paper. El seu cos buit, la teva ment buida. La seva senzilla aparença, la seva serenitat.

Però tot canvia amb el primer contacte entre la ploma i el full. Abans era blanc... ara ja no. Aquell traç de tinta ha transformat el paisatge. Sí, és molt senzill. Sembla mentida com pot arribar a ser de significatiu un petit detall. Ho pot canviar tot, o de vegades res; però en aquest cas, sí. Aquella primera paraula escrita és la base per a tot el que vindrà després. A partir del primer mot la ment s'obre, com aquelles flors de primavera, i deixa pas a tot un món d'imaginació i bogeria. Sí, bogeria. Per què? No ho sé. A mesura que les línies van omplint el pentagrama, l'escrit va madurant i va adquirint el to que anaves buscant.

Després de la primera frase, l'arrencada inicial, l'explosió d'idees. A partir d'allà la ploma ja no pot deixar d'escriure, tu tampoc pots parar, agafes embranzida i tots dos us embarqueu en un magnífic viatge amb bitllet d'anada, però sense retorn. El trajecte és meravellós, fantàstic. No sé si tinc paraules per descriure el que es pot arribar a sentir. Tu ets el capità d'aquella nau i en sents el domini. Creus que tens el control de la situació i que tot va sobre rodes, però de sobte alguna cosa passa i et quedes atrapat, sense sortida. Aquests petits obstacles que et vas trobant pel camí et fan reaccionar i veure que no tot és tan fàcil com et pensaves. Això és el que fa que aquest viatge sigui encara més excitant, perquè si fos tan senzill la vida no tindria sentit. Has de preferir viure amb ferides de guerra que no morir sense haver caigut mai. T'has d'haver equivocat, enfadat, plorat i moltes coses més. Però sobretot has d'haver acceptat els errors, haver

esborrat allò que estava malament i després continuat el camí. Això és com la vida mateixa: neixes en blanc, creixes, t'equivoques, madures i al final de tot mors. Però fins a l'últim instant intentes mantenir-te amb el cap ple d'idees i records, perquè tan sols això fa que tinguis ganes de viure.

Com aquest full: ple d'idees i sentiments d'algú que té ganes de viure i que gràcies a aquest insignificant full de paper pot respirar tranquil·la, després de veure com la seva vida es projecta en forma d'escrit. Però alhora tens por. Penses que potser algun dia toparàs amb algun obstacle i que mai més podràs seguir endavant. Seràs com aquell nen acabat de néixer, indefens i sense recursos davant la vida. Sols tu. En blanc.

SEGON PREMI DE PROSA (EX AEQUO)

TONI GRAU (B1 A)

SOTA ELS EFECTES DE LA LLUNA

Cau la nit, més trista i freda que mai, d'una manera prematura. Romanc al davant de la finestra, estès al llarg del llit. A la cambra hi regna un silenci punxant i un aire dens. Llevo els ulls. Observo el mantell negre a través d'una paret sedentària: com jo. La Lluna, la misteriosa Lluna. La seva absència s'evidencia.

- *Zureztat ilargia lapurtuko nuke agüero* – em xiuxiueja Ken Zazpi a l'orella. Aquesta cançó m'evoca l'Alba. Sí, la meva Alba. Ploro. També canto. Amb els ulls negats acabo la tornada: "Na, na, na... ". Li dedico la mitja rialla, no més. Em sento abatut, insignificant, com si no encaixés en cap trencaclosques. Ploro. Tot seria diferent si ella encara fos aquí, al meu costat. Sí, els dos junts, com sempre, cara al més enllà, on segur que la Lluna eclipsaria aquest Sol d'atzabeja. Quina paradoxa!

Caic. La motxilla carretada de dol m'impedeix alçar-me. Pesa. Caic de nou. Ella no hi és. Malgrat tot, em veu: m'observa. Els meus ulls imploren trobar-la, però m'és impossible. La lluna no hi és i l'Alba és amb ella. Ploro. "No ets l'única estrella de la nit", em ressona dins del cap. Continuo *in situ*, de sobines, sense mostrar senyals de vida: mort.

Potser és aquesta la indeguda realitat.

SEGON PREMI DE PROSA (EX AEQUO)

HÉCTOR RUIZ (B1 B)

UN MUNDO FANTÁSTICO

La temperatura ambiental era aproximadamente de veinte grados. Estaba sentado escuchando música clásica -Mozart, a mi parecer-, mientras me iba alimentando de dulces golosinas. Estaba tranquilo. El silencio reinaba a mi alrededor, y la verdad es que era de agradecer. Mi madre siempre intentaba que me relajase poniéndome este tipo de música, que no digo que me guste pero que es preferible a otro estilo musical más duro. Nos poníamos los dos tumbados, cómodos, y echábamos siestas... menudas fiestas: las echo en falta. Eran tiempos prósperos: verano, calor, playa, relax... Todo empezó a cambiar cuando llegó el otoño. Mi madre terminó las vacaciones y volvió al trabajo, a la rutina, y esto afectó bastante a mi vida, aunque mi padre siempre le decía a mamá que tenía que tomarse la vida con más tranquilidad, que el mundo no se hizo en dos días, y la verdad es que tenía razón.

Un día estaba durmiendo plácidamente sumergido en mi mundo fantástico y celestial, cuando de repente empecé a notar ciertas vibraciones por todo el cuerpo, como si de un terremoto se tratase. Me desperté asustado y de golpe me vi rodeado de una especie de líquido transparente muy pegajoso, y de pronto ese líquido empezó a desaparecer y una extraña fuerza me empujaba hacia el exterior, golpeando las paredes, y yo no quería moverme, quería dormir pero no podía, no tenía la fuerza suficiente para enfrentarme a lo que me estaba ocurriendo. De pronto unas luces que me deslumbraban y un frío estremecedor invadieron mi espacio, y de golpe me vi en medio de un montón de gente vestida con extraños trajes verdes, mascarillas y gorros. Volví la cabeza y la vi: vi a mi madre sudando, llorando, pero sonriéndome, y oí unas palabras lejanas: "Se va a llamar Pepe". Era la voz de mi padre, y al oírle entendí que había llegado, por fin, a este mundo. Mi madre acababa de dar a luz a un pequeño gran hombre.